

Nr. 9. September 2009

Nye medlemmer

Høringer om bistandsværger, identitetsoplysninger ved restaurationsforbud, rammeafgørelse om overførsel af retsforfølgning i straffesager samt ændring af udlændingeloven

Bogomtale - Advokatetik - Ret og Rammer

Flygtningenævnets Årsberetning

76. Menneskerettigheder - Asyl - Kristen fra Irak - Svensk sag
77. Dokumentfalsk - Forsæt - Manglende skuffelseshensigt - Bedrageri - Beviser - Spørgsmål om rette nøgle
78. Straffuldbyrdelse - Udgang - Fri proces - Civilstyrelsen
79. Erstatning for anholdelse og politiets udtalelser til pressen
80. Forsvarere - God advokatskik - Menneskerettigheder - Interessekonflikt - Det bliver i familien
81. Varetægtsfængsling - Retshåndhævelsesarrest - Våben
82. Røveri - Samfundstjeneste - Ung alder - Strafnedsættelse
83. Våbenloven - Knive
84. Kokain - Små kvanta - Betinget straf - Sagsomkostninger
85. Udlændingeloven - Frihedsberøvelse - Langvarig sagsbehandling

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Nye medlemmer

På foreningens generalforsamling i marts 2009 besluttede man at udvide medlemskredsen til også at omfatte advokater og advokatfuldmægtige, der har interesse for og beskæftiger sig med straffesager. Disse skal dog ved indmeldelsen dokumentere ikke at være idømt disciplinære sanktioner eller straffedomme af en sådan væsentlighed, at det måtte antages at ville gøre den pågældende uegnet til beskikkelse som offentlig forsvarer, jfr. vedtægterne § 3.

Bestyrelsen har behandlet en række ansøgninger, bilagt den fornødne dokumentation, og har i alle de forelagte tilfælde været enige om optagelse. Bestyrelsen har derfor budt velkommen i foreningen til følgende:

Helle Hougaard Jensen, *Birkerød*, Casper Andreasen, Gitte Holm Bagge, Kim Bagge, Asger Bagge-Jørgensen, Bjørn Elmquist, Hannah Krog, Anders Németh, Jesper Storm Thygesen, *alle København*, Vilhelm Dickmeiss, *Odense*, Marcus Rey, *Sønderborg* og Hanne Ziebe, *Århus*.

Høringer om bistandsværger, identitetsoplysninger ved restaurationsforbud, rammeafgørelse om overførsel af retsforfølgning i straffesager samt ændring af udlændingeloven.

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen
Civilkontoret

Amagertorv 11
10. juli 2009

Vedr.: Sagsnr. 2008-220-0088. Høring over Justitsministeriets udkast til revideret bekendtgørelse om bistandsværger.

Justitsministeriet har med skrivelse af 17. juni 2009 anmodet om eventuelle bemærkninger til ovennævnte.

Materialet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der ikke har bemærkninger til udkastet.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Statsretskontoret

Amagertorv 11
14. august 2009

Vedr.: **Betænkning nr. 1504/2009 om restaurations adgang til identitetsoplysninger på personer med restaurationsforbud.**

Foreningen er - formentlig ved en forglemmelse - ikke med på høringslisten over ovennævnte betænkning, men er blevet bekendt med betænkningen og en høringskrivelse fra Civil- og Politiafdelingen fra Advokatrådet.

Foreningens bestyrelse kan tiltræde de betænkeligheder, der vil blive givet udtryk for i Advokatrådets høringssvar. Ansvar for håndhævelse af restaurationsforbud for gæster er en politiopgave, som ikke bør overlades til private, herunder restauratører og disses personale.

Det fremgår ikke klart af betænkningen, hvilke hensyn ønsket om videregivelse af personoplysninger er båret af. Men allerede under udvalgsbehandlingen gav Horesta og Dansk Erhverv udtryk for, at man fandt, at det offentlige burde yde tilskud til etablering af et evt. fælles privat register "da det også er i det offentlige interesse, og da der kan opstå risiko for, at etableringsudgifterne ellers bliver for høje for den enkelte restauration", jfr. betænkningen pkt. 2.3.2 sidste afsnit i betænkningen side 13.

Det kunne umiddelbart læses, som om restauratørerne selv mener at hjælpe politiet med at påtage sig politiopgaver og gerne vil have tilskud/betaling herfor.

Foreningen kan således ikke anbefale, at der oprettes et fælles privat register, hvad enten branchen selv skal stå for oprettelsen og driften, eller have tilskud hertil.

Med venlig hilsen
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen
Det Internationale Kontor

Amagertorv 11
1. september 2009

Vedr.: Sagsnr. 2009-305-0776. Høring over forslag til Rådets rammeafgørelse om overførelse af retsforfølgning i straffesager.

Justitsministeriet har med mail af 29. juli 2009 anmodet om Landsforeningen af Forsvarsadvokaters bemærkninger til ovennævnte høring.

Forslaget har været drøftet i Landsforeningens bestyrelse, der herefter kan udtale:

Umiddelbart savner forslaget og bemærkningerne hertil en nærmere beskrivelse af de konkrete anvendelsesmuligheder, som forslaget har til hensigt at få indflydelse på.

Indledningen i artikel 1, hvor det omtales, at effektiviteten i straffesager skal øges, og der anvendes ord som frihed, sikkerhed og retfærdighed, virker meget hult, når der ikke er nævnt noget konkret herom i hverken bestemmelserne eller de medfølgende betragtninger.

Umiddelbart ser forslaget ud, som om der alene tænkes på de retsforfølgende myndigheders muligheder, og der er nærmest slet ikke tænkt på, hvorledes borgernes retsstilling ændres, og her tænkes såvel på mistænkte som ofre.

Artikel 8 indeholder et forslag om underretning af mistænkte, og hvis den mistænkte udtaler sig om overførslen, skal den modtagende myndighed underrettes herom. Der bør være krav om en ret for mistænkte til at få overførslen prøvet ved en domstol i det overførende land.

Artikel 9 vedrører ofrets retsstilling. Ofrets rettigheder i henhold til national ret skal respekteres fuldt ud, og herudover har ofret en ret til at blive underrettet om overførslen. Der bør også indbygges retssikkerhed for ofret, så der sker en egentlig høring, og ikke blot en underretning.

Navnlig ved overførelse af jurisdiktion, er der ikke sikkerhed for, at borgerne er omfattet af de samme høje retssikkerhedsgarantier, som gælder i Danmark, og på denne baggrund kan Landsforeningen generelt ikke anbefale forslaget, med mindre det bli-

ver konkret begrundet, hvorfor Danmark skal kunne afgive og modtage jurisdiktion, og forslaget så bliver konkretiseret til de områder, hvor der måtte være behov herfor.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Ministeriet for Flygtninge,
Indvandrere og Integration

Amagertorv 11
7. september 2009

Vedr.: J.nr. 09/01938. Høring over udkast til Lov om ændring af udlændingeloven (Gennemførelse af forordning om en fælleskodeks for visa, bemyndigelse til at fastsætte regler om studieaktivitet m.v.).

Med e-mail af 31. august d.å. har ministeriet fremsendt ovennævnte lovudkast med bemærkninger, i alt 45 sider. Ministeriet anmoder om at modtage eventuelle bemærkninger til lovudkastet senest den 10. september d.å.

Anmodningen har været forelagt bestyrelsen i Landsforeningen af Forsvarsadvokater, der ikke ser sig i stand til at afgive hørings svar inden fristen. Foreningen må meget beklage, at der er fastsat en så kort høringsfrist som sket, uden at der foreligger en saglig begrundelse herfor. Det er således ikke oplyst, at udkastet skulle være af særlig hastende karakter.

Foreningen henleder ministeriets opmærksomhed på, at det er vigtigt, at et kollegialt organ får en rimelig høringsfrist for at kunne komme med en kvalificeret besvarelse. Foreningen skal foreslå, at ministeriet i tilfælde, hvor man undtagelsesvist finder det nødvendigt at fastsætte en særlig kort høringsfrist, angiver en begrundelse herfor.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Bogomtale - Advokatetik - Ret og rammer

Martin Lavesen og Lars Økjær Jørgensen har med Advokatsamfundet som udgiver udarbejdet en bog med støtte fra Margot & Thorvald Dreyers Fond, 119 sider hæftet, der fås ved henvendelse til Advokatsamfundet mod et administrationsgebyr på 50 kr.

Bogen er blevet til på initiativ af Advokatrådet som led i revisionen af advokatuddannelsen i 2008.

Forfatterne tilstræber at sætte reglerne ind i den rette kontekst. De juridiske og moralske forpligtelser over for klienten, myndighederne, advokatstanden og de enkelte klienter. Store ord.

Den beneficerede advokat er behandlet fra side 23-25. Hvad der er anført her, tyder måske ikke på den store indsigt hos forfatterne, det hedder således:

"Den beneficerede advokat kan få et særligt forhold til den ret, som har advokaten på listen, hvilket kan påvirke uafhængigheden. Dette ses ikke i praksis som et problem, og i straffesager er det en hel grundlæggende rettighed i et moderne demokrati, at en sigtet har ret til en uafhængig forsvarer. Dette fremgår bl.a. af EMRK art. 6 ...."

Hvis der udsendes en ny udgave, kunne man måske få forfatterne til at revidere teksten eller i alle tilfælde begrunde, hvorfor de rejser tvivl – selv om den måske er formuleret teoretisk - om de beskikkede advokaters uafhængighed, ligesom resten af afsnittet kunne fortjene en gennemskrivning.

Flygtningenævnets Årsberetning

Flygtningenævnets Formandskab udgiver årlige beretninger, denne gang på 331 sider. Selv om nævnet er blevet bedre gennem årene til at redegøre løbende for praksis og således i 2008 havde lagt 59 % af nævnets afgørelser ud som resuméer på nævnets hjemmeside, er det værdifuldt at have de mest principielle afgørelser samlet i en trykt beretning. Hertil kommer, at man på denne måde i tilgift får den seneste version af udlændingeloven, der jo desværre alt for hyppigt ændres.

Ikke overraskende har en væsentlig del af nævnets arbejde i beretningsperioden drejet sig om behandlingen af sager vedrørende statsborgere fra Irak. Nævnet har i 2008 truffet afgørelse i 139 spontansager herfra. I 51 % af sagerne har nævnet meddelt opholdstilladelse. Det er værd at gentage i den offentlige debat, ligesom det på ny præciseres, at nævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante

spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, se nærmere forordet, side 3.

De særlige regler om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, der er ændret med virkning fra 1/7 2009, er også behandlet i beretningen - der henvises til afsnit 6.8 fra side 212. Læserne bliver imidlertid skuffede, hvis de går efter konkrete sager - det anføres side 217: "For så vidt angår oplysninger om antallet af sager, der måtte være blevet behandlet af nævnet efter § 45 b, er der tale om en fortrolig oplysning, der ikke må videregives til offentligheden..."

Med denne lille mangel, som formandskabet ikke kan gøre for, anbefales årsberetningen til advokater med interesse for asylret og udvisninger.

Landsforeningens Meddelelse 76/2009

Menneskerettigheder - Asyl - Kristen fra Irak - Svensk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 2 og 3

Klageren F.H. fra Irak, der havde søgt asyl i Sverige i 1993, og som senere blev idømt en anbringelsesdom for hustrudrab, fik gennem en længere periode suspenderet den til dommen knyttede udvisning frem til 2006. I mellemtiden var Saddam Husseins regime, hvortil hans oprindelige asylmotiv var knyttet, faldet i 2003, og spørgsmålet var nu, om man kunne antage, at en udsendelse ville være i strid med EMK art. 2 eller 3.

Et flertal (5-2) fandt hverken, at den generelle situation eller de af klageren konkret anførte grunde, herunder at han var kristen, var til hinder for en hjemsendelse.

F.H. mod Sverige app. 32621/06, 20/1 2009

Klageren F.H. søgte asyl i Sverige i 1993, primært på grund af frygt for Saddam Hussein og dennes regime, men oplyste i øvrigt, at han var kristen og havde været major i Den republikanske Garde i en pansret division, men at han var deserteret 14 dage forinden og var flygtet til Nordirak, hvor han blev smuglet ud - uden billet og rejselegitimation - men med agentens hjælp kom på et fly til Stockholm.

Senere i asylsagens forløb kom der modstridende forklaringer, bl.a. var han legalt udrejst via Malta, siden ændret til Jordan.

Säkerhetspolisen, SP, indstillede klageren til afslag på asyl på grund af statens sikkerhed. Asylmyndighederne anbefalede regeringen at give afslag på asyl, ikke fordi man betvivlede den militære baggrund, men fordi man i lyset af den legale udrejse ikke fandt, at der var noget modsætningsforhold til styret i hjemlandet.

Senere i 1997 frafaldt SP indvendingerne mod asylsøgningen, og sagen overgik nu til asylmyndighederne, der i 1998 gav afslag på asyl af samme grunde som tidligere.

I maj 1995 blev klageren for forsætligt hustrudrab idømt en anbringelsesdom og udvist for bestandig. Retten havde konsulteret asylmyndighederne, og der var intet til hinder for udsendelse. Afgørelsen blev ikke anket. I december 2004 besluttede *länsrätten* at ophæve anbringelsesdommen og løslade klageren.

I mellemtiden havde klageren i 1998 forgæves ansøgt regeringen om at ophæve udvisningen. Han fastholdt, at han ville blive torteret og henrettet ved en tilbagevenden, idet han var deserteret fra hæren.

Han søgte om genoptagelse i 2001. *Migrationsverket* fandt ikke, at der var nye oplysninger i sagen, men tilføjede, at der nu i nogen tid havde været praktiske udsendelsehindringer. I lyset heraf besluttede regeringen, at klageren kunne få en midlertidig opholdstilladelse i 6 måneder frem til november 2001.

Klageren søgte fortsat om asyl eller forlængelse af opholdstilladelsen. I december 2002 meddelte *Migrationsverket*, at der nu ikke længere var hindringer for tilbage-sendelse.

Efter at Saddam Husseins regime faldt i april 2003, måtte sagen vurderes i et andet lys. Der var nu intet til hinder for hjemsendelse af klageren. Denne gjorde imidlertid gældende, at hans officersgrad ville føre til forfølgelse og hævn primært fra Shia muslimske grupperinger, og at myndighederne ikke ville kunne yde ham den fornødne beskyttelse.

Sagen blev udsat på en høring, der i november gav det svar, at dødsstraffen var blevet genindført. Der var ganske vist en ældre bestemmelse i straffeloven, der forbød dobbeltstraf, men det var uklart, om der var en risiko for hævn eller stammejustits. Dertil kom rapporter om overgreb mod kristne og andre minoriteter siden 2004.

Klageren gjorde i lyset heraf opmærksom på, at han var kristen og risikerede forfølgelse. Herudover havde han indtaget en fremtrædende rolle i Ba'ath partiet og havde

tilhørt den udvalgte skare, der havde fået udstedt "Saddams Venner" id-kort, og at han var kendt og forhad af mange.

I marts 2005 besluttede Justitsministeren at suspendere udvisningen og pålagde klageren meldepligt 3 gange om ugen.

I en supplerende høring blev der peget på, at medlemmer af Den republikanske Garde risikerede arrestation. På den anden side var andre blevet genindsat i de nuværende specialenheder.

Migrationsverket besluttede i 2006, at ingen af de anbringender, som klageren havde gjort gældende, førte til, at han risikerede strafforfølgning og slet ikke dødsstraf fra det nuværende styre. Heller ikke medlemskab af Ba'ath partiet eller hans forholdsvis underordnede position i en nonkombattant enhed ville give ham problemer med de irakiske myndigheder. Der var derfor intet til hinder for at effektuere udvisningen.

Klageren bad Menneskerettighedsdomstolen om at give opsættende virkning efter EMK art. 39 og fik medhold, hvilket Justitsministeren imødekom - i starten for 2 måneder ad gangen og således, at klageren blev tilbageholdt med henblik på udsendelse. Fra juni 2007 blev det besluttet, at klager skulle løslades og melde sig 2 gange om ugen hos politiet.

I dommen fra side 7 gennemgås relevant svensk ret. (Det udelades her i referatet, ER)

Fra side 9 gennemgås relevante baggrundsoplysninger om Irak, herunder den nuværende situation og specielt om kristne fra side 10.

Klageren gjorde gældende, at der ville foreligge en krænkelse af art. 2 og art. 3, hvis han blev udvist til Irak. Ud over hans militære karriere var der medlemskabet af den udvalgte skare omkring Saddam Hussein og risikoen for dobbeltstraf for hustrudrab og situationen for de kristne, hvoraf ca. halvdelen havde forladt landet.

Regeringen medgav, at situationen i Irak fortsat var problematisk, men i de første 4 måneder af 2008 havde næsten 300 afviste asylsøgere rejst frivilligt tilbage fra Sverige. Klageren havde ikke godtgjort, at han løb nogen reel og personlig risiko for at blive forfulgt.

Regeringen pegede på, at klageren i starten havde fremført vage og generelle asylmotive uden konkrete detaljer, men at han havde udbygget sine asylmotive både med hensyn til nærheden til Saddam Hussein og hans rolle i partiet. Der var modstridende oplysninger om, hvorvidt han havde deltaget i kamphandlinger.

Den irakiske straffelov forbød stadig dobbeltstraf, og klageren havde fuldt ud afsonet sin straf i Sverige. At han var kristen, kunne ikke i sig selv føre til noget andet resultat.

Præmisserne finder man fra side 13 i dommen, der er på 23 tætrykte sider på engelsk. Retten bemærker bl.a., at den tillægger det vægt, hvad der oplyses i generelle baggrundsoplysninger fra uafhængige humanitære organisationer, jfr. eksempelvis *Saadi v. Italien*, (Lf. Medd. 26/2008).

I den konkrete sag fastslog retten, at uanset at den generelle situation i Irak er usikker og problematisk, var den ikke så alvorlig, at det i sig selv udgjorde en krænkelse at sende klageren tilbage. Retten måtte derfor undersøge, om klagerens personlige situation var således, at en tilbagesendelse ville udgøre en krænkelse af art. 2 og 3.

Retten gennemgår herefter de mange anbringender, og flertallet når til på side 16, at klageren ikke har anført vægtige grunde til at antage, at han vil blive udsat for en reel risiko for at blive dræbt eller udsat for behandling i strid med art. 2 eller art. 3, hvorfor en udvisning ikke vil være i strid med disse bestemmelser.

Retten gav imidlertid afgørelsen opsættende virkning efter art. 44, jfr. art. 39, i afventen af, om sagen ville blive indbragt for Storkammeret. Sagen blev ikke indbragt, og afgørelsen er derfor endelig pr. 5/6 2009.

Afgørelsen er en 5-2 afgørelse. Dissenserne er gengivet fra side 18 i dommen. Mindretallet er ikke helt så trygt som flertallet med hensyn til situationen i Irak, både generelt og af relevans for klagerens personlige situation, og finder klageren udsat for en reel risiko for behandling i strid med art. 2 og art. 3.

Landsforeningens Meddelelse 77/2009

Dokumentfalsk - Forsæt - Manglende skuffelseshensigt - Bedrageri - Beviser - Spørgsmål om rette nøgle

Straffelovens § 171 og § 279

H og L var tiltalt, H alene for dokumentfalsk ved at indsende en årsrapport til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, hvor der var påført en falsk underskrift og foretaget rettelser. Byretten domfældte, men landsretten frifandt på grund af manglende forsæt til at skuffe i retsforhold.

Begge var tiltalt for forsøg på forsikringsbedrageri ved at have bortskaffet en Rolls Royce, og L alene for falsk anmeldelse til politiet. Her blev der også domfældt i byretten, men frifundet i landsretten (4-2), hvor flertallet ikke fandt, at det kunne udelukkes, at bilen kunne startes på anden måde end ved brug af de nøgler, som H fik udleveret, da han købte bilen.

VL 11. afd. a.s. S-2411-08, 20/5 2009

Ved et anklageskrift af 22/6 2006 var H og L tiltalt for overtrædelse af de ovennævnte bestemmelser, hvoraf dokumentfalskforholdet skulle være begået forud for juli 2004 ved indsendelse af en årsrapport for 2003 til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, hvor H havde underskrevet den med et falsk navn som bestyrelsesformand F og fjernet revisors forbehold i revisionspåtegningen, der var underskrevet af revisor R, ligesom H havde foretaget rettelser under "Pantsætning og sikkerhedsstillelse" og "Eventualforpligtelser".

Forhold 2 drejede sig om forsøg på forsikringsbedrageri ved at have bortskaffet en Rolls Royce til en værdi af 375.000 kr. i juli 2004.

L var som ovenfor nævnt i tilslutning hertil tiltalt for falsk anmeldelse til politiet efter straffelovens § 165.

Retten i Viborg afsagde dom den 1/10 2008, hvor H og L blev idømt betinget fængsel i henholdsvis 8 og 6 måneder. Dommen er på 20 sider og refereres ikke nærmere her. Strafudmålingen var begrundet i, at de strafbare forhold fandt sted for mere end 4 år siden.

Byretten fortsatte:

"Den tid, der siden er gået, har i et vist omfang været forårsaget af forskellige opfordringer m.v. fra de tiltaltes forsvareres side, men er også blevet forsinket som følge af anklagemyndighedens forhold. På denne baggrund findes straffene i det hele at burde gøres betingede som nedenfor anført."

Begge de tiltalte ankede til frifindelse. Anklagemyndigheden påstod skærpeelse.

H forklarede bl.a., at firmaet havde en aldersvækket bestyrelsesformand F. H havde ikke møde med revisoren, hvor udkastet til regnskabet blev drøftet. H havde foretaget rettelserne i regnskabet, da bestyrelsesformanden underskrev det. Han havde fjernet en note om, at beholdningen af nye biler på 3,2 mio. kr. tjente til sikkerhed for leverandørgæld, fordi den efter hans vurdering var forkert. Han fjernede også 3 poster

under noten om, at 3 selskaber havde sikkerheder, da de anførte sikkerheder ikke havde noget med selskabet at gøre. I den følgende note fjernede han afsnit 2, idet der ikke var indgået leasingaftaler om 8 biler, men kun 4, og aftalerne ikke var uopsigelige.

H havde mange gange rykket revisor for regnskabet. Da han modtog det, var der mange fejl. Det var ikke muligt at få kontakt med revisor, der var taget på ferie, og Erhvervs- og Selskabsstyrelsen skulle have regnskabet den følgende mandag. Han tænkte ikke på at sende et brev til E&S om fejlene i regnskabet.

Om Rolls Roycen forklarede H bl.a., at den blev stillet til salg hos ham. Ejeren afleverede to nøgler. "Silca-nøglen", der kunne starte bilen, havde et brud, så den var ved at knække. Den anden nøgle var til bagagerum, men ikke til at starte bilen.

Da L ringede og fortalte, at bilen var blevet stjålet, bad han L anmelde tyveriet til politiet.

Det var hans synspunkt, at forsikringsselskabet, som han anmeldte tyveriet til, ejede bilen. Forsikringsselskabet ville ikke have bilen, da den blev fundet igen, og han fik senere bilen tilbage.

L var siden blevet bortvist fra firmaet.

L forklarede bl.a., at det ofte var ham, der "luftede" Rolls Roycen. Senest havde han låst førerdøren på en parkeringsplads, men ikke højre dør, idet han gik ud fra, at centrallåsen virkede. Da han kom tilbage efter 45 minutter, var bilen stjålet, hvorefter han kontaktede H og politiet.

En autoriseret forhandler B forklarede bl.a. at der kun fandtes én bil af den pågældende type i Danmark. Han blev kontaktet af forsikringsselskabet, der spurgte, om det var muligt at skaffe nøgler til bilen. Da han havde de nødvendige numre på de nøgler, der passede til bilen, var det muligt. Hvis man ikke var i besiddelse af original nøgle, kunne man kun stjele bilen ved at sætte den op på "rulleskøjter" og f. eks. trække den op på et lad. Det var ikke muligt at starte bilen med en skruetrækker, idet det ville have ødelagt tændingslåsen. Hele ledningsnettet ved tændingssystemet var intakt, og bilen var således ikke startet ved en kortslutning. Da han besigtigede bilen, var gearet låst. Døren i førersiden var boret ud et stykke ind i låsen, men låsen var ikke ødelagt. Til gengæld kunne højre dør ikke låses. Det vidste han fra de forrige ejere af bilen.. Efter hans vurdering måtte bilen være trukket op på en trailer fra det sted, hvor den stod. Det var hans vurdering, at en Rolls Royce var meget svær at stjæle. Han havde ikke prøvet at starte bilen med en skruetrækker.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Forhold 1

Af de grunde, som byretten har anført, tiltrædes det også efter bevisførelsen for landsretten, at tiltalte H både ændrede i årsregnskabet for 2003 og underskrev det med F's navn. Der forelå herefter et falsk dokument.

Efter forklaringen fra statsautoriseret revisor S lægger landsretten til grund, at der var en række fejl i regnskabet for 2003, som statsautoriseret revisor R udarbejdede.

H har forklaret, at det, som han slettede, ikke var i overensstemmelse med de faktiske forhold. Efter bevisførelsen i øvrigt er der ikke grundlag for at tilsidesætte denne forklaring.

Det er herefter ikke bevist, at H ved at indsende regnskabet til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har haft forsæt til at skuffe i retsforhold, jf. straffelovens § 171, stk. 1. H frifindes derfor i dette forhold.

Forhold 2 og 3

4 voterende udtaler:

Efter indholdet af B's erklæring af 15. september 2005 og hans forklaringer, herunder om den måde han undersøgte låsen, finder vi ikke, at det kan udelukkes, at bilen kunne startes på anden måde end ved brug af de nøgler, som H fik udleveret, da han købte bilen. B's forklaring er efter bevisførelsen i øvrigt af central betydning for afgørelsen af skyldspørgsmålet. Vi finder det herefter betænkeligt alene på grundlag af disse tekniske udtalelser at anse det for bevist med den sikkerhed, der kræves i en straffesag, at de tiltalte er skyldige.

Vi stemmer derfor for at frifinde de tiltalte."

De øvrige to voterende lagde vægt på, at H havde fået udleveret to nøgler, kun den ene kunne starte bilen. Det kunne efter bevisførelsen ikke lægges til grund, at andre nøgler kunne starte bilen, herunder kopierede. Efter B's forklaring lagde man til grund, at både dørlåsen i venstre dør og tændingslåsen var beskadiget, men at der ikke var tale om brugbare forsøg på at låse bilen op eller starte den.

Hertil kom, at der var fundet sand og grus på hjulene, der ikke kunne hidrøre fra parkeringspladsen, hvorfor de to voterende lagde til grund, at bilen var fjernet ved brug af rette nøgle, og dermed bevist, at L selv bortskaffede bilen eller foranledigede, at en anden gjorde det, hvorfor anmeldelsen til politiet var falsk. H anmeldte forholdet til forsikrings-selskabet. Man tiltrådte, at H og L i forening blev dømt for forsøg på forsikringsbedrageri, hvorfor disse voterende ville stadfæste denne del af byrettens dom.

Efter stemmeflertallet blev både H og L frifundet i det hele.

Landsforeningens Meddelelse 78/2009

Straffuldbyrdelse - Udgang - Fri proces - Civilstyrelsen

Retsplejelovens § 328

En livstidsfange T klagede over, at Civilstyrelsen havde meddelt ham afslag på fri proces i en sag, han ønskede anlagt mod Direktoratet for Kriminalforsorgen med henblik på at få udgangstilladelse for at besøge familie.

Civilstyrelsen havde bl.a. skrevet, at den ved afgørelsen lagde vægt på, at T var blevet idømt en fængselsstraf for overtrædelse af straffeloven, og at kravet i sagen udsprang af de strafbare forhold, han var blevet dømt for. Man fandt heller ikke, at sagen var principiel. Sagen afhang af en konkret vurdering og havde ikke almindelig offentlig interesse.

Sagen blev forelagt Procesbevillingsnævnet, der hjemviste sagen til Civilstyrelsen, idet man ikke fandt, at sagen udsprang af et forsætligt strafbart forhold.

Procesbevillingsnævnet, J.nr. 2009-31-0030, 6/7 2009

Der henvises til ovennævnte resumé.

Procesbevillingsnævnet skrev til Civilstyrelsen:

"Vedlagt tilbagesendes ovennævnte sag, hvor advokat A på vegne T har påklaget Civilstyrelsens afgørelse af 7. april 2009 om ikke at meddele fri proces under henvisning til, at sagen udspringer af et forsætligt strafbart forhold.

Procesbevillingsnævnet finder, at sagen ikke udspringer af et forsætligt strafbart forhold.

Procesbevillingsnævnet har som følge heraf besluttet at hjemvise sagen til Civilstyrelsen, således at styrelsen kan tage stilling til, om betingelserne for at meddele fri proces i øvrigt er opfyldt."

Landsforeningens Meddelelse 79/2009

Erstatning for anholdelse og politiets udtalelser til pressen

Retsplejelovens § 1018 a

En kvinde E var anholdt, sigtet for brandstiftelse efter straffelovens § 180. Hendes to børn omkom ved en brand i huset. En vicepolitikommisær V havde blandt andet udtalt til pressen: "Hun virkede psykisk meget hård". Ud over forhøjet erstatning for anholdelsen på 8.400 kr. tillagde Rigsadvokaten yderligere 11.600 kr. under henvisning til de uheldige udtalelser til pressen, idet han fandt, at erstatningen burde stå i et rimeligt forhold til praksis vedr. EAL § 26.

Rigsadvokaten RA-2009-521-0250, 25/5 2009

Rigsadvokaten skrev til E's forsvarer følgende:

"I brev af 2. januar 2009 har De som advokat for E påklaget Statsadvokaten for Fyn, Syd- og Sønderjyllands afgørelse af 10. december 2008 til mig.

Ved afgørelsen ydede statsadvokaten 8.400 kr. i erstatning til E for frihedsberøvelse, idet hun den 23. juni 2008 mellem kl. 05.43 og kl. 18.45 var anholdt som sigtet for brandstiftelse omfattet af straffelovens § 180, for hvilket forhold påtale blev opgivet den 13. august 2008. Ved branden omkom Deres klients to børn på henholdsvis 2 og 7 år.

Statsadvokaten fastsatte erstatningen i henhold til pkt. 1.a. og 1.f. i RM nr. 1/2008 og fandt ikke grundlag for at yde Deres klient yderligere erstatning.

De opgjorde i brev af 25. august 2008 til Statsadvokaten erstatningskravet til 50.000 kr., idet De navnlig henviste til, at vicepolitikommisær V's udtalelser til pressen i forbindelse med anholdelsen unødvendigt har krænket Deres klient. De har i forbindelse med klagen over Statsadvokatens afgørelse gentaget Deres synspunkter herom.

Jeg har indhentet en udtalelse fra Statsadvokaten, som har henholdt sig til sin afgørelse af 10. december 2008. Jeg har endvidere gennemgået sagens akter. Herudover har jeg inddraget resultatet af politiklagenævns sagen mod vicepolitikommisær V i mine overvejelser angående det rejste erstatningskrav.

Jeg kan herefter meddele, at der i medfør af retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, kan ydes Deres klient en samlet erstatning på 20.000 kr. forrentet efter renteloven fra den 26. august 2008, hvor Statsadvokaten modtog erstatningskravet, med 7 % p.a. over den fastsatte referencesats. Erstatningen omfatter beløbet på 8.400 kr., som allerede er ydet Deres klient i erstatning ved statsadvokatens afgørelse.

Min begrundelse for afgørelsen er følgende:

Det fremgår af U.1997.776 H, at den samlede godtgørelse efter retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, for posterne "lidelse, tort, ulempe og forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold" skal ydes i overensstemmelse med de administrativt fastsatte, årligt regulerede takster, medmindre ganske særlige forhold kan begrunde en fravigelse.

Det fremgår af rigsadvokatens årlige meddelelse om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning, at taksten for frihedsberøvelser forhøjes med 100 % i sager om blandt andet brandstiftelse efter straffelovens § 180. Baggrunden herfor er, at sådanne frihedsberøvelser på grund af sigtelsens alvorlige karakter generelt anses for særligt belastende.

Herudover ydes der ikke i almindelighed erstatning, selvom frihedsberøvelsen har medført en særlig belastning for erstatningssøgende på grund af dennes egne forhold eller af andre grunde.

Det kan tilføjes, at selv en ulovlig frihedsberøvelse ikke uden videre kan begrunde en forhøjelse af erstatningen i forhold til de administrativt fastsatte takster. Det fremgår af U.1997.1498 H. Heller ikke den omstændighed, at sagen har været omtalt i pressen med angivelse af sigtedes navn kan i sig selv medføre forhøjet erstatning, jf. U.1980.731 H. En undtagelse kan dog gøres, hvis det må antages, at pressens oplysninger hidrører fra de strafforfølgende myndigheder.

Udgangspunktet er således, at erstatning for frihedsberøvelse ydes i overensstemmelse med de administrativt fastsatte takster. Der henvises i det hele til Anklagemyndighedens Årsberetning 1998/1999, bind 2, side 23-25 og side 76f.

Efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder er det imidlertid min opfattelse, at der foreligger sådanne ganske særlige forhold i forbindelse med strafforfølgningen, at Deres klient i forbindelse hermed har været udsat for en ekstraordinær belastning, som ikke fuldt ud kan anses for kompenseret ved en takstmæssig erstatning for den stedfundne frihedsberøvelse.

Jeg har herved særligt lagt vægt på, at politiet meget tidligt i forløbet, og i umiddelbar forlængelse af frihedsberøvelsen, udtalte sig til medierne om Deres klients adfærd og stillingtagen til straffesagen, som var genstand for intens mediedækning og havde offentlighedens helt særlige bevågenhed. Jeg har yderligere lagt vægt på, at politiets udtalelser havde en karakter, som ikke var afpasset efter sagens omstændigheder og ikke tog tilstrækkeligt hensyn til den sårbare og udsatte situation, som Deres klient befandt sig i på det pågældende tidspunkt.

Der henvises i den forbindelse navnlig til følgende afsnit i min afgørelse af 5. maj 2009 i politiklagenævns sagen mod vicepolitikommissær V:

"Jeg finder [...] efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, at [vicepolitikommissær V] har udvist en kritisabel adfærd ved på den anførte baggrund at medvirke i interviewet og ved at udtale sig som sket i TV2/Nyhederne den 23. juni 2008 kl. 22.00.

Det er min opfattelse, at navnlig [udtalelsen] "Hun virkede psykisk meget hård" burde være undgået. Det er endvidere min opfattelse, at [udtalelserne] vedrørende E's udtalelser og færden burde have været mindre detaljerede.

Jeg lægger herved vægt på, at E var i en sårbar og udsat position på det pågældende tidspunkt, og at udtalelsen "Hun virkede psykisk meget hård" og detaljeringsgraden i oplysningerne vedrørende E's udtalelser og færden ikke var nødvendig for at give en rimelig orientering til medierne om sagen, men derimod samlet set i offentligheden kunne efterlade tvivl om, hvorvidt [vicepolitikommissæren] eller politiet opfattede E som skyldig."

Normalt fastsættes erstatning for erstatningsbegrundende udtalelser til presse mv. til 5.000 kr., jf. Anklagemyndighedens Årsberetning 1998/1999, bind 2, side 78.

Det er imidlertid min opfattelse, at der under hensyn til sagens helt ekstraordinære karakter og forløb bør ydes en samlet skønsmæssig erstatning for frihedsberøvelsen i medfør af retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, og at erstatningen bør stå i et rimeligt forhold til praksis vedrørende erstatningsansvarslovens § 26. I denne forbindelse henvises særligt til U.2001.1827 H og U.2002.1847 H, hvor Højesteret i begge tilfælde fastsatte en tortgodtgørelse på 25.000 kr. til ofre for særdeles grove forbrydelser (bl.a. drabsforsøg ved ildspåsættelse), der havde meget betydelige skade- og følgevirkning for de forurettede.

Samlet set finder jeg, at den samlede erstatning ikke bør overstige niveauet i de nævnte højesteretsdomme vedrørende erstatningsansvarslovens § 26, og at erstat-

ningsbeløbet på denne baggrund passende kan fastsættes til 20.000 kr. Jeg har herved blandt andet lagt vægt på, at frihedsberøvelsen af Deres klient trods alt var relativt kortvarig, og at den takstmæssige erstatning for frihedsberøvelse normalt højst ville udgøre 8.400 kr. Hertil skal normalt alene lægges 5.000 kr. på grund af udtalelsernes erstatningsbegrundende karakter.

Fyns Politi er i dag anmodet om at betale erstatningsbeløbet."

Resten af brevet drejede sig om skattepligt, klageadgang og det forhold, at sagen havde afventet behandlingen af politiklagenævnsagen mod vicepolitikommissær V.

Landsforeningens Meddelelse 80/2009

Forsvarere - God Advokatskik - Menneskerettigheder - Interessekonflikt - Det bliver i familien

Retsplejeloovens § 734, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 6

Under nærværende overskrift var i Lf. Medd 59/2009 gengivet en Frederiksberg Rets kendelse i en røverisag, hvor byretten ikke fandt, at 3 advokater, der drev advokatvirksomhed sammen, og som derudover var nært familiemæssigt forbundet, kunne være forsvarere samtidigt for 3 tiltalte i sagen, hvorfor beskikkelsen for de 2 senest beskikkede blev tilbagekaldt. Sagen viser sig at være blevet kæret, og landsretten nåede til et andet resultat.

ØL 20. afd. kære nr. S-1085-09, 29/5 2009

Kendelsen gengives i sin helhed:

"Der fremlagdes brev af 14. maj 2009 fra Statsadvokaten for København og Bornholm med udtalelse af 12. maj 2009 fra Københavns Politi, Advokatur Bellahøj.

Det tidligere fremlagte var til stede.

Efter votering afsagdes sålydende

K e n d e l s e

Efter de foreliggende oplysninger ses der ikke at foreligge modstridende interesser mellem de tiltalte A, B og C, og grundlaget for at tilbagekalde beskikkelserne af hen-

holdsvis advokat U som forsvarer for A og af advokat L som forsvarer for B findes derfor ikke at have været til stede.

Landsretten ophæver derfor byrettens kendelse.

T h i b e s t e m m e s:

Byrettens kendelse ophæves."

- oo0oo -

En medforsvarer oplyser, at den ene af de tiltalte havde tilstået, men dog ikke angivet de to andre, der nægtede.

Landsforeningens Meddelelse 81/2009

Varetægtsfængsling - Rets håndhævelsesarrest - Våben

Retsplejelovens § 762 og straffelovens § 192 a

*T blev af byretten varetægtsfængslet for at have været i besiddelse af en enhånds-
betjent foldekniv og en totenschläger. Landsretten løslod, da der ikke forelå en særlig
bestyrket mistanke om, at T havde begået en overtrædelse af straffelovens § 192 a,
stk. 2, der efter oplysningerne om forholdets grovhed kunne ventes at ville medføre en
ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage.*

VL 12. afd. S-1519-09, 1/7 2009

T var fremstillet i grundlovsforhør og - ud over et tyveri af et par nummerplader - sig-
tet efter straffelovens § 192 a, jfr. våbenbekendtgørelsen og våbenloven, ved den 28/6
2009 i en bil "under særdeles skærpende omstændigheder at have været i besiddelse
af en enhåndsbetjent foldekniv samt en totenschläger."

T erkendte, at nummerpladerne var i bilen, og at han besad de pågældende våben.
Han forklarede bl.a., at han sammen med en kammerat skulle til den lokale HA-klub
for at besøge en kammerat. Han havde kniven med som beskyttelse, hvis der skulle
ske et eller andet. Han boede i udkanten af Odense. Der var en episode dagen i forve-
jen, hvor der var to biler med indvandrere, der kørte op og skød. Han havde også den
skudsikre vest for at beskytte sig. Han havde den på, når han kørte i Odense, men i
Randers var det ikke nødvendigt. Han var medlem af AK81.

T var tidligere straffet i maj 2008 med fængsel i 1 år og 6 måneder, en fællesstraf bl.a. for overtrædelse af våbenloven (baseballbat). Derudover havde han en verserende sigtelse fra marts 2009 for besiddelse af en peberspray.

T blev begæret varetægtsfængslet i 4 uger i medfør af § 762, stk. 2, nr. 2.

"Anklageren henviste til, at sigtede er anholdt i besiddelse af våben på et offentligt sted. Han er tidligere straffet for overtrædelse af våbenloven. Hvis retten finder, at forholdet er omfattet af straffelovens § 192 a, bør der ske varetægtsfængsling. Sigtede er antruffet med et sæt stjålne nummerplader i bilen. Det er tegn på, at der er en igangværende kriminel handling. Der er en øget risiko for, at våbnet vil blive brugt. Sigtede er tidligere straffet for overtrædelse af våbenlovgivningen, og der er en aktuel sigtelse for overtrædelse af våbenloven. Der er tale om bandeopgør, og hensynet til retshåndhævelsen kræver at sigtede ikke er på fri fod."

Forsvareren bestred, at forholdet kunne henføres under straffelovens § 192 a. T havde ikke sin skudsikre vest på og var ikke i besiddelse af skydevåben. Han var ikke tidligere straffet for alvorlige overtrædelser af våbenloven. Der var ikke tale om skærpende omstændigheder, således som dette begreb måtte forstås i straffelovens § 192 a, stk. 2.

Efter 1 time og 10 minutter afsagde byretten følgende kendelse:

"Således som straffelovens § 192 a, stk. 2, er formuleret efter ikrafttræden af lov nr. 2009-06-12, nr. 501, omfatter bestemmelsen alle de våbenlovsovertrædelser, som ikke er omfattet af bestemmelsens stk. 1, herunder også besiddelse af knive og andre våben omfattet af våbenbekendtgørelsens § 14, stk. 1, nr. 3 og 4, og efter omstændighederne slagvåben, hvis de i øvrigt er besiddet under særligt skærpende omstændigheder.

Af bemærkningerne til lovforslaget, som henset til, at forslaget gennem den politiske beslutningsproces har gennemgået væsentlige ændringer, skal anvendes med en vis forsigtighed, fremgår, at bedømmelsen af, om overtrædelse af våbenlovgivning i øvrigt er begået under særligt skærpende omstændigheder, fortsat beror på domstolenes konkrete vurdering (LFF2008-2009.1.211, p.11, pkt. 3.2.9).

Samtidig med ændringen af § 192 a er retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, ændret, således at bestemmelsen medfører, at der kan ske varetægtsfængsling for overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 2, af hensyn til retshåndhævelsen, under hensyntagen til "den særlige potentielle fare for andre menneskers liv eller helbred, som våbenlovs-

overtrædelser under særligt skærpende omstændigheder kan udgøre." (bem. p. 19 højre spalte nederst).

Sigtede har forklaret, at han er medlem af AK81, Odense, og at de våben, han havde i bilen, var ment til brug for beskyttelse, hvis han skulle blive angrebet eller truet i forbindelse med den igangværende uoverensstemmelse mellem AK81 Odense og andre grupper.

Sigtede er fundet i besiddelse af de anførte våben på et offentligt tilgængeligt sted.

Under disse omstændigheder er der en sådan nærliggende risiko for, at de fundne våben skulle anvendes, at omstændighederne ved sigtedes besiddelse af dem, må betegnes som særligt skærpende, hvorfor forholdet er omfattet af straffelovens § 192 a, stk. 2.

De igangværende uoverensstemmelser er således ikke knyttet til bestemte geografiske områder, at det forhold, at sigtede befandt sig langt fra Odense, da han blev pågrebet, i sig selv gør forholdet mindre alvorligt.

Der er ved sigtedes erkendelse af besiddelsen af de nævnte våben bestyrket mistanke om, at sigtede er skyldig i overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 2.

Sigtede er fundet i besiddelse af stjålne nummerplader, hvorfor der er begrundet mistanke om, at han er skyldig i hvert fald i overtrædelse af straffelovens bestemmelse om hæleri, § 290.

Sigtede er tidligere ved dom af 26. maj 2008 straffet for (bl.a.) overtrædelse af våbenloven og har en (erkendt) verserende sigtelse for overtrædelse af våbenloven, hvorfor det må forventes, at det påsigtede forhold kan medføre en fængselsstraf af mere end 60 dages varighed.

Sigtede har en erklæret tilknytning til en af de grupper, som er involveret i løbende uoverensstemmelser, den såkaldte "bandekrig". Formålet med den stramning af lovgivningen omkring besiddelse af våben, som er sket ved lovændringen har efter forarbejderne bl.a. været at afskrække deltagere i den igangværende konflikt fra at overtræde våbenloven.

Under disse omstændigheder kræver hensynet til retshåndhævelsen, at sigtede ikke er på fri fod.

Betingelserne for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2 er her-
 efter til stede, hvorfor

bestemmes:

Sigtede T varetægtsfængsles.

Fristen for varetægtsfængsling udløber den 27. juli 2009."

Kendelsen blev kæret af T.

Landsretten udtalte:

"Efter en konkret vurdering af omstændighederne i forhold 2, hvorunder landsretten navnlig har lagt vægt på, at sigtelsen angår besiddelse af en enhandsbetjent foldekniv samt en totenschläger, finder landsretten, at der ikke foreligger en særligt bestyrket mistanke om, at sigtede har begået en overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 2, der efter oplysningerne om forholdets grovhed kan ventes at ville medføre en ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage. Betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, er derfor ikke opfyldt, hvorfor

b e s t e m m e s :

Sigtede T skal løslades."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer, at politiadvokaten var mødt personligt i grundlovsforhøret. Der var lagt op til en principiel afgørelse, idet anklagemyndigheden mente, at sagen var den første af sin art efter den nye formulering af RPL § 762 vedr. våbenbestemmelserne.

Landsforeningens Meddelelse 82/2009

Røveri - Samfundstjeneste - Ung alder - Strafnedsættelse

Straffelovens § 62, § 82 og § 288

Den på gerningstidspunktet 16-årige T blev for 2 bankrøverier, heraf 1 forsøg med ni dages mellemrum, idømt fængsel i 1 år og 6 måneder, hvoraf 1 år og 3 måneder blev gjort betinget af 200 timers samfundstjeneste, og resten ansås for udstået ved en varetægtsfængsling på knap 3 måneder. Retten lagde ud over T's alder vægt på, at det

måtte lægges til grund, at han var blevet lokket eller truet til at begå røverierne, samt at han var ustraffet og havde særdeles gode personlige forhold.

Retten på Frederiksberg nr. 1-5024/2009, 4/8 2009

T - nu 17 år, men på gerningstidspunktet 16 år - var under en tilståelsessag tiltalt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1 (i forhold 2 forsøg herpå), ved i maj 2009 i forening med andre, hvis sager behandledes særskilt, og en pt. uidentificeret medgerningsmand, at have aftvunget en bankassistent 74.000 kr., idet T efter aftale med de medsigtede med en pistol truede personalet og sagde: "Læg pengene i tasken", hvorefter han fik udleveret og selv tilegnede sig det anførte beløb fra kassen.

9 dage senere begik han et forsøg i en anden bank - denne gang bevæbnet med kniv og med udtalelsen: "Det er et røveri, det her", hvilket mislykkedes, da kassereren forlod kassen.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om ubetinget straf af ikke under 1½ års fængsel.

(Forklaringen fra T er ikke gengivet i dommen, men se nederst i referatet)

T, der var ustraffet, var egnet til samfundstjeneste. Kommunen fandt ikke anledning til at anbefale ungdomssanktion, derimod en betinget dom med vilkår for bedst muligt at støtte T i hans personlige, faglige og sociale udvikling.

Retten udmålte en straf af fængsel i 1 år og 6 måneder og tilføjede:

"1 år og 3 måneder af straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på, at tiltalte kun var 16 år på gerningstidspunktet, at det må lægges til grund, at tiltalte er blevet lokket eller truet til at begå røverierne, samt at tiltalte er ustraffet og har særdeles gode personlige forhold. Under disse omstændigheder finder retten, at en del af straffen undtagelsesvis kan gøres betinget.

Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 200 timer, jf. straffelovens §§ 62 og 63.

Længstetiden fastsættes til 18 måneder.

Den ubetingede del af straffen anses for udstået med den skete varetægtsfængsling, jf. straffelovens § 86, stk. 1, 5. punktum."

Vilkårene omfattede en prøvetid på 2 år med tilsyn af Kriminalforsorgen, samt at T efter kommunens nærmere bestemmelse undergav sig foranstaltninger efter service-loven.

- oo0oo -

Det fremgik af T's forklaring, at han af en skolekammerat S var blevet opfordret til at begå det første røveri, fordi S var blevet presset til at betale nogle penge til nogle truende personer. Pludselig var truslerne også blevet rettet mod T. Han fik urigtigt at vide, at politiet havde fået fat i udbyttet fra det første røveri, og blev derfor overtalt af kammeraten og andre til at forsøge én gang til.

Han var ikke tidligere kendt af politi eller socialforvaltning og havde stabile familieforhold og skulle begynde i gymnasiet.

Landsforeningens Meddelelse 83/2009

Våbenloven - Knive

Våbenlovens § 10

T var fundet i besiddelse af to knive i september 2008 (efter skærpelse af loven pr. 1/7 2008). Byretten idømte 10 dages fængsel. Landsretten lagde til grund, at T lagde den ene kniv, halskniven, i sin bils dørlomme, efter at T's kammerat K, der var ejer af kniven, havde tabt den i forbindelse med en fælles fisketur kort forinden. T havde efterfølgende glemt, at kniven lå i dørlommen.

Den anden kniv blev fundet blandt en række effekter i bagagerummet. Der var efter landsrettens afgørelse ikke grundlag for at tilsidesætte T's forklaring om, at han ikke havde bemærket kniven og ikke vidste, at K havde medbragt to knive på fisketuren. T blev frifundet for denne kniv.

Under hensyn til de formildende omstændigheder blev straffen fastsat til en bøde på 5.000 kr.

ØL 17. afd. a.s. S-1089-09, 1/7 2009

T på 27 år var tiltalt for overtrædelse af våbenlovens § 10, ved i september 2008 på gaden i sin bil at have besiddet en halskniv på 7,5 cm og en dolk på 10 cm klingelængde.

Anklagemyndigheden påstod fængselsstraf. T påstod frifindelse. T var ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

T var håndværker.

Byretten lagde vægt på, at T virkede nervøs ved politiets henvendelse, at han ikke påviste halskniven, og at han ikke ville opgive navnet på den person, der angiveligt havde glemt begge knive i bilen. Kniven i bagagerummet kunne dog alene tilregnes ham som uagtsom. Straffen for besiddelse af de 2 knive på offentligt sted blev fastsat til 10 dages ubetinget fængsel.

T ankede til frifindelse, subsidiært formildelse. Anklagemyndigheden ankede til dom efter anklageskriftet og skærkelse.

T forklarede bl.a., at han ikke oplyste K's navn, fordi han gik i baglås. Han havde ikke kunnet få kontakt med K siden fisketuren og havde kun kørt i bilen 2-3 gange siden, fordi han normalt kørte i tjenestebil.

En politiassistent P forklarede bl.a., at det var muligt, at ransagningen oprindeligt var begrundet i lov om euforiserende stoffer - det blev straks efter ransagningen ændret til overtrædelse af våbenloven.

Landsretten udtalte:

"Landsretten lægger i overensstemmelse med tiltaltes forklaring til grund, at tiltalte lagde halskniven i sin bils dørlomme, efter at tiltaltes kammerat K, der er ejer af kniven, havde tabt den. Det lægges endvidere til grund, at tiltalte efterfølgende glemte, at kniven lå i dørlommen. Endelig lægger landsretten til grund, at tiltalte nogle dage forinden havde været på fisketur i Sverige med K, og at kniven var medbragt til dette formål, ligesom kniven blev lagt i bilens dørlomme i forbindelse med fisketuren.

Tiltalte findes derfor for så vidt angår halskniven skyldig efter § 10, stk. 3, jf. § 4, stk. 1 og 2, nr. 1, i lovbekendtgørelse nr. 1316 af 26. november 2007, jf. nu § 10, stk. 2, jfr. § 4, stk. 1 og 2, nr. 1, i lov nr. 501 af 6. juni 2009, samt våbenbekendtgørelsens § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, nr. 6.

For så vidt angår kniven i bagagerummet bemærkes, at vidnet P har forklaret, at kniven blev fundet blandt mange andre effekter i bagagerummet. Landsretten finder herefter ikke grundlag for at afvise tiltaltes forklaring om, at han ikke havde bemærket

kniven, og at han ikke vidste, at K havde medbragt 2 knive på fisketuren. Tiltalte findes derfor for denne del af tiltalen.

Under hensyn til de særlig formildende omstændigheder, som beskrevet ovenfor, finder landsretten det forsvarligt helt undtagelsesvis at fastsætte straffen som en bøde. Under hensyn til knivens karakter idømmes tiltalte herefter en bøde på 5.000 kr. med en forvandlingsstraf af fængsel i 8 dage."

Landsforeningens Meddelelse 84/2009

Kokain - Små kvanta - Betinget straf - Sagsomkostninger

Straffelovens § 56, lov om euforiserende stoffer § 3

T idømt betinget straf uden straffastsættelse for besiddelse af 6,3 g kokain til eget brug. T slap for sagsomkostningerne ved at være blevet trukket i grundlovsforhør, hvor han blev løsladt. I slutningen refereres en ældre sag fra 2006.

Københavns Byret SS 4-11911/2009, 13/8 2009

T på 21 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, ved i april 2009 på sin bopæl at have været i besiddelse af 6,3 g kokain til eget forbrug.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om straf. T var ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Retten idømte en betinget straf med udsat straffastsættelse med en prøvetid på 1 år. T skulle ikke betale den del af sagsomkostningerne, der vedrørte et grundlovsforhør, hvor han havde erkendt forholdet og var blevet løsladt.

- oo0oo -

Den rare anklagemyndighed havde medtaget en tidligere dom, ligeledes fra Københavns Byret SS 6-6720/2006 + 6-11305/2006, 16/5 2006, hvor en tiltalt på en natcafé var fundet i besiddelse af 2,94 g kokain og ved ransagningen hjemme yderligere 2,3 g kokain.

T fik en betinget dom uden straffastsættelse. Retten lagde vægt på mængden af kokain sammenholdt med, at han ikke tidligere var straffet af betydning for sagen og havde personligt gode forhold.

T fik imidlertid en færdselsbøde på 500 kr. for at have talt i mobiltelefon.

Landsforeningens Meddelelse 85/2009

Udlændingeloven - Frihedsberøvelse - Langvarig sagsbehandling

Udlændingelovens § 36

Københavns Politi og Rigspolitiets Udlændingeafdeling kunne ikke finde ud af, hvem der skulle sørge for at sende en pakistansk asylansøger i Sverige tilbage over Sundet. Dommeren skar igennem og løslod den pågældende, så han selv kunne rejse hjem.

Københavns Byrets afdeling for Grundlovsforhør, SS 90.16077/2009, 21/7 2009

Pakistaneren P var angiveligt indrejst i Danmark i juni 2009. Her blev han antruffet af politiet den 7/7 2009 og blev fremstillet den følgende dag, hvor han modtog en advarsel for ulovligt ophold efter at have forklaret, at han var asylsøgende i Sverige og sagen endnu ikke færdigbehandlet. Han blev tilbageholdt i 13 dage efter udlændingelovens § 36 med henblik på tilbagesendelse til Sverige.

Ved fristforlængelsen den 21/7 2009 oplyste Københavns Politi, at anklagemyndigheden havde forsøgt at sende sagen til Udlændingeafdelingen, hvor den hørte til, men Udlændingeafdelingen havde ikke villet modtage den, hvorfor man forlangte yderligere 4 uger.

Advokaten protesterede.

Retten afsagde følgende

"K E N D E L S E

Da udlændingen har penge til en billet til Sverige og selv kan finde ud af at tage til Sverige, sammenholdt med at der intet er sket i sagen, finder retten ikke at der er grundlag for en fortsat frihedsberøvelse.

Thi bestemmes:

Udlændingen P løslades."

Det var forud for det første retsmøde bekræftet hos de svenske myndigheder, at P havde søgt asyl der i marts 2009. At man løslader uønskede udlændinge, der så selv kan finde tilbage til det sted, hvor de – evt. midlertidigt – har lovligt ophold i stedet for at frihedsberøve dem i længere tid, er helt almindeligt andre steder i EU-Europa, tilføjer redaktøren.